

Un altre conte

Ningú del poble es va atrevir a dir-li que no feia bé el paper. Portava el cistellet al braç equivocament, va triar el camí llarg, es va aturar a fer una becaïna i va menjar-se un dels entrepans. Però el que va molestar més als seus veïns va ser aquell udol suau amb què semblava cridar al llop. Què pretenia? L'àvia i el caçador van ser els únics que es van queixar a l'alcalde: estaven cansats d'esperar la nena durant tot el dia. Potser s'ha perdut, va dir la mare. El llop va confirmar que no l'havia ensumat, i això que s'havia recorregut tots dos camins, el llarg i el curt, de punta a punta.

L'endemà al matí la nena encara no havia aparegut. Tots els habitants del poble es van reunir a la plaça. Van sentir-se tota mena de comentaris sobre el caràcter difícil de la nena i finalment van tornar a repartir-se els papers. Quan es cansi de fer broma, tornarà, va dir l'home que ara feia de pare. El que no sabien és que la Caputxeta se n'havia anat, com un esclat en la foscor, a un altre conte.